

Sygn. akt III C 271/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Irma Lorenc
Protokolant:	sekr. sąd. Anna Gnidzińska

po rozpoznaniu w dniu 7 lutego 2018 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa Konkret D. F., (...) Spółki jawnej w C.

przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Wojewódzkiemu Szpitalowi (...) w S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Wojewódzkiego Szpitala (...) w S. na rzecz powoda Konkret D. F., (...) Spółki jawnej w C. kwotę 44.093,46 zł (czterdzieści cztery tysiące dziewięćdziesiąt trzy złote czterdzieści sześć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 26 października 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.822 zł (pięć tysięcy osiemset dwadzieścia dwa złote) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt III C 271/17

UZASADNIENIE

w postępowaniu zwykłym

W dniu 28 października 2016 r. powód (...)D. F., (...) Spółka jawna w C. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) Wojewódzkiego Szpitala (...) w S. kwoty 44.093,52 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 26 października 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, a także – kosztami postępowania.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że strony w dniu 13 lipca 2015 r. zawarły umowę, której przedmiotem była dostawa i montaż mebli medycznych i niemedycznych do Zakładu (...), Laboratorium (...), Banku (...), Laboratorium (...) w (...) w S.. Za wykonanie I etapu umowy, tj. dostawę i montaż wyposażenia do Zakładu (...), powód wystawił pozwanemu fakturę na 260.589,65 zł, skorygowaną następnie o 57,20 zł. Z faktury tej pozwany zapłacił powodowi 185.175,09 zł, wystawiając notę obciążeniową na kwotę 75.357,36 zł tytułem kary umownej za nieterminową realizację I etapu

umowy, którą naliczył za 24 dni opóźnienia, w wysokości 0,5% wynagrodzenia powoda za wszystkie etapy umowy dziennie. Powód zakwestionował uprawnienie pozwanego do naliczenia kary umownej, a na wypadek ustalenia, iż roszczenie o zapłatę kary umownej pozwanemu przysługuje – wniósł o miarkowanie tej kary, podnosząc argumenty za uznaniem jej za rażąco wygórowaną. W ocenie powoda ewentualna kara umowna winna być naliczona od wartości I etapu prac, którego opóźnienie dotyczyło, tj. 260.589,65 zł, a zatem stanowić 31.263,84 zł. Tym samym powód zażądał zapłaty różnicy pomiędzy kwotą kary naliczonej przez pozwanego, a kwotą, do której powinno nastąpić jej miarkowanie.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na swą rzecz od powoda kosztów procesu. Pozwany wywodził, iż naliczył karę zgodnie z umową, kwestionując zasadność jej miarkowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 lipca 2015 r. powódK. (...) D. F., (...) Spółka jawna w C. zawarł z pozwanym (...) Wojewódzkim Szpitalem (...) w S. – w wyniku wyboru oferty w trybie przetargu nieograniczonego w trybie ustawy Prawo zamówień publicznych - umowę, której przedmiotem była dostawa i montaż w siedzibie pozwanego mebli medycznych i niemedycznych zgodnie z opisem stanowiącym załącznik nr 1 do umowy, spełniających parametry określone w specyfikacji istotnych warunków zamówienia.

Dostawa i montaż przedmiotu umowy zgodnie z jej § 2 ust. 1 nastąpić miała:

- I etap – Zakład (...) – do 50 dni kalendarzowych,
- II etap – Laboratorium (...), Bank (...) – do 80 dni kalendarzowych,
- III etap – Laboratorium (...) – do 120 dni kalendarzowych od dnia podpisania umowy.

Stosownie do § 3 ust. 1 i 2 umowy wynagrodzenie powoda określono na 627.976,50 zł , płatne na podstawie faktur częściowych, które wystawiane będą na podstawie zatwierdzonych przez pozwanego protokołów odbioru mebli dostarczanych w wykonaniu poszczególnych etapów umowy. Zgodnie z § 3 ust. 6 umowy, faktura winna zawierać informacje o numerze umowy przetargowej, której dotyczy, a nazwy poszczególnych pozycji w treści faktury muszą ściśle odpowiadać nazwom zawartym w specyfikacji istotnych warunków zamówienia, przy czym w myśl ust. 7 pozwany zobowiązany był dokonać zapłaty wynagrodzenia za dostarczony przedmiot zamówienia w terminie do 30 dni od daty otrzymania prawidłowo wystawionej faktury.

W § 6 ust. 1 pkt 1 umowy strony uzgodniły, iż powód zapłaci pozwanemu karę umowną za opóźnienie w dostawie lub montażu przedmiotu umowy w wysokości 0,5% wartości brutto przedmiotu umowy określonej w § 3 ust.1 umowy za każdy dzień opóźnienia. Zgodnie z ust. 2 kara winna zostać zapłacona w terminie 14 dni od daty wezwania powoda do jej zapłaty, zaś stosownie do ust. 3, pozwany miał prawo do potrącenia kary umownej z wynagrodzenia należnego wykonawcy, na co powód wyraził zgodę.

W postępowaniu o udzielenie zamówienia powód zwrócił się do pozwanego o zmianę zapisu § 6 ust. 1 umowy poprzez ustalenie, iż za opóźnienie w dostawie lub montażu przedmiotu umowy kara naliczana będzie w wysokości 0,5% wartości przedmiotu umowy określonej w § 3 ust. 1, od części niedostarczonej za każdy dzień opóźnienia, na co pozwany nie wyraził zgody. Powód złożył oświadczenie, że zapoznał się ze specyfikacją istotnych warunków zamówienia oraz projektem umowy i akceptuje go bez zastrzeżeń wraz z naniesionymi zmianami i modyfikacjami w trakcie udzielania odpowiedzi do zadanych pytań.

dowody:

- umowa z dnia 13.07.2015 r. z załącznikami k. 9-13
- formularz ofertowy k. 86-87

- wyjaśnienie specyfikacji istotnych warunków zamówienia k. 88

- oświadczenie k. 90

- pełnomocnictwo k. 91-92

Powód w piśmie z dnia 17 sierpnia 2015 r. zwrócił się do pozwanego o wydłużenie terminu realizacji I etapu umowy ze względu na terminy wykonania blatów mineralno – akrylowych wyznaczone przez dystrybutora oraz terminy dostaw siedzisk tapicerowanych sof, kanap i foteli, wskazując, że ich zamówienie stało się możliwe po uzyskaniu ostatecznych uzgodnień kolorystyki zabudowy meblowej w dniu 31 lipca 2015 r. Na to pozwany nie wyraził zgody.

Opóźnienie w uzgodnieniu kolorystyki mebli spowodowane było tym, iż przedstawiciel powoda odpowiedzialny za jego dokonanie nie skontaktował się z pozwanym w tym celu po zawarciu umowy, a dopiero po powrocie z 2-3 tygodniowego urlopu, a ponadto – opóźnienie z realizacją zamówienia złożonego przez powoda u producenta mebli.

Powód wykonał I etap umowy w dniu 25 września 2015 r. , tym samym opóźniając się z jego realizacją o 24 dni.

W dniu 25 września 2015 r. powód wystawił pozwanemu fakturę VAT na kwotę 26.589,65 zł za dostawę i montaż mebli z I etapu umowy, która wpłynęła do pozwanego 26 września 2015 r. Fakturą z dnia 23 października 2015 r. ww. fakturę skorygowano o 57,20 zł.

Pozwany w dniu 6 listopada 2015 r. wystawił powodowi notę obciążeniową na kwotę 75.357,36 zł z tytułu kary umownej za nieterminową dostawę i montaż mebli do Zakładu (...), przy uwzględnieniu 24 dni opóźnienia i wartości całości przedmiotu umowy. Notę tą pozwany przesłał powodowi przesyłką poleconą w dniu 19 listopada 2015 r. Po potrąceniu tej kary z wynagrodzeniem powoda, pozwany zapłacił powodowi kwotę 185.175,09 zł w dniu 25 listopada 2015 r.

W piśmie z dnia 30 marca 2016 r. pozwany wezwał powoda do zapłaty kwoty 75.357,36 zł, zaś w piśmie z dnia 28 marca 2017 r. złożył oświadczenie o potrąceniu ww. kary z wynagrodzeniem powoda za I etap umowy.

Uchybienie terminowi dostawy i montażu mebli do Zakładu (...) skutkowało opóźnieniem przeprowadzki tego Zakładu do nowego budynku z dotychczas zajmowanego, który znajdował się w złym stanie technicznym. Nie wpłynęło to na realizację pozostałych etapów umowy, które były od siebie niezależne, ani nie spowodowało powstania szkody po stronie pozwanego.

dowody:

- pismo powoda z dnia 17.08.2015 r. k. 93

- pismo pozwanego z dnia 3 września 2015 r. k. 94

- faktura z dnia 25.09.2015 r. k. 25

- faktura z dnia 23.10.2015 r. k. 26

- protokół odbioru z dnia 25.09.2015 r. k. 15-24

- nota obciążeniowa k. 47

- potwierdzenie przelewu k. 95

- potwierdzenia nadania k. 97, 102

- wezwanie do zapłaty k. 98

- potwierdzenie odbioru k. 99
- pismo pozwanego z dnia 28.03.2017 r. k. 101
- zeznania świadka K. K. k. 113-115
- zeznania świadka W. P. k. 181-182

Kolejne dwa etapy umowy powód zrealizował w terminach wynikających z umowy i otrzymał za nie pełne wynagrodzenie.

dowody:

- faktura z dnia 31.10.2015 r. k. 36
- protokół odbioru z dnia 1.10.2015 r. k. 27-35
- protokół odbioru z dnia 3.11.2015 r. k. 37-43
- faktura z dnia 30.11.2015 r. k. 44
- potwierdzenia przelewów k. 45 – 46, 96

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się niemal w całości zasadne.

Powód domagał się zapłaty od pozwanego części wynagrodzenia należnego za wykonanie etapu I umowy zawartej przez strony w dniu 13 lipca 2015 r., tj. za dostawę i montaż mebli medycznych i niemedycznych do Zakładu (...) pozwanego, przy czym roszczenie to znajdowało podstawę w § 3 ust. 1 i 2 tej umowy. Przedmiotowa umowa łączyła elementy umowy dostawy w rozumieniu art. 605 k.c. i umowy o dzieło, stypizowanej w art. 627 k.c.

Okolicznością bezsporną w niniejszej sprawie było, iż wynagrodzenie powoda za wykonanie ww. etapu umowy wyniosło 260.532,45 zł, przy czym z kwoty tej powód otrzymał 185.175,09 zł, a zatem o 75.357,36 zł mniej. Powyższe wynikało z tego, iż pozwany dokonał potrącenia z tą częścią wynagrodzenia powoda kary umownej w kwocie 75.357,36 zł, którą naliczył na podstawie § 6 ust. 1 pkt 1) umowy. Zgodnie z § 6 ust. 1 pkt 1 umowy powód zobowiązany był zapłacić pozwanemu karę umowną za opóźnienie w dostawie lub montażu przedmiotu umowy w wysokości 0,5% wartości brutto przedmiotu umowy określonej w § 3 ust. 1 umowy (tj. 627.976,50 zł) za każdy dzień opóźnienia. Nie rodziło również sporu to, że powód zrealizował I etap umowy z opóźnieniem wynoszącym 24 dni, przy uwzględnieniu, że w świetle § 2 ust. 1 umowy dostawa i montaż mebli do ww. Zakładu winna nastąpić do 1 września 2015 r., a czynności te zakończyły się dopiero 25 września 2015 r., co wynika z protokołu odbioru tego etapu.

Wskazać również należy, iż stosownie do § 6 ust. 4 umowy pozwany był uprawniony do potrącenia naliczonych kar umownych z wynagrodzenia powoda, na co powód wyraził zgodę.

Okoliczności sprawy w istocie nie były sporne, nadto zostały poparte dowodami z dokumentów oraz zeznaniami świadków, do których wiarygodności Sąd nie powziął zastrzeżeń. Spór stron wynikał z tego, iż powód kwestionował uprawnienie pozwanego do naliczenia kary umownej, wywodząc, że z przyczyn przez niego niezawinionych doszło do opóźnienia w realizacji I etapu umowy, a na wypadek uznania, iż prawo to pozwanemu przysługuje – wnosił o miarkowanie wysokości tej kary z uwagi na jej rażące wygórowanie.

Podnieść należy, iż zgodnie z art. 483 § 1 k.c. można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna). W świetle zaś art. 484 § 1 k.c. w razie niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania kara

umowna należy się wierzycielowi w zastrzeżonej na ten wypadek wysokości bez względu na wysokość poniesionej szkody. Żądanie odszkodowania przenoszącego wysokość zastrzeżonej kary nie jest dopuszczalne, chyba że strony inaczej postanowiły, przy czym – stosownie do § 2 - jeżeli zobowiązanie zostało w znacznej części wykonane, dłużnik może żądać zmniejszenia kary umownej; to samo dotyczy wypadku, gdy kara umowna jest rażąco wygórowana.

Zakres odpowiedzialności z tytułu kary umownej pokrywa się z zakresem ogólnej odpowiedzialności kontraktowej dłużnika z art. 471 k.c., zgodnie z którym dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi, przy czym od przewidzianego tym przepisem odszkodowania kara umowna różni się tym, że przysługuje ona niezależnie od poniesionej szkody. informacje o jednostce

W celu realizacji roszczenia o zapłatę kary umownej wierzyciel winien zatem wykazać istnienie i treść zobowiązania łączącego go z dłużnikiem, a także fakt niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, dłużnik zaś w celu zwolnienia się z obowiązku zapłaty kary umownej powinien udowodnić, że przyczyną niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania uzasadniającego naliczenie kary umownej były okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności.

W przedmiotowej sprawie bezsporne było to, że powód nie zrealizował etapu I umowy w uzgodnionym z pozwanym terminie, tym samym nienależycie wykonał zobowiązanie w tym zakresie, zatem okoliczności te nie wymagały dowodzenia. Tym samym powód w celu zwolnienia się z obowiązku zapłaty kary umownej powinien był udowodnić, że przyczyny opóźnienia wyniknęły z okoliczności, za które nie odpowiada. W ocenie Sądu powód nie sprostał tej powinności. Z zeznań świadków K. K. (2) i W. P. (2) wynikało jednoznacznie, co częściowo znajdowało odzwierciedlenie w piśmie powoda skierowanym do pozwanego w dniu 17 sierpnia 2015 r., że powód nie zdołał zrealizować I etapu umowy w terminie, bowiem zbyt późno uzgodnił z pozwanym kolorystykę mebli przed zleceniem ich produkcji. Doszło do tego z tej przyczyny, że przedstawiciel powoda odpowiedzialny za dokonanie tych uzgodnień nie skontaktował się z pozwanym w tym celu po zawarciu umowy, a dopiero po powrocie z 2-3 tygodniowego urlopu. Do tego przyczyniły się również opóźnienia w realizacji zamówienia złożonego przez powoda w tym zakresie u producenta mebli. Podkreślić należy, iż zgodnie z art. 474 zd. 1 k.c. dłużnik odpowiedzialny jest jak za własne działanie lub zaniechanie za działania i zaniechania osób, z których pomocą zobowiązanie wykonywa, jak również osób, którym wykonanie zobowiązania powierza. Trudno zatem w tej sytuacji przyjąć, że powód nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w realizacji I etapu umowy. W tej sytuacji uznać należało, że zaktualizowało się po stronie pozwanego roszczenie o zapłatę kary umownej określone w § 6 ust. 1 pkt 1 umowy.

Niemniej jednak Sąd uznał za zasadne dokonanie miarkowania wysokości tej kary, na podstawie art. 484 § 2 k.c., wobec stwierdzenia, iż jest ona w realiach niniejszej sprawy rażąco wygórowana.

Kara umowna może być rażąco wygórowana już w chwili jej zastrzegania lub też może stać się taka w następstwie późniejszych okoliczności, przy czym katalog kryteriów pozwalających na zmniejszenie kary umownej nie jest zamknięty, a ocena w tym zakresie, w zależności od okoliczności sprawy, należy do sądu orzekającego, przepis bowiem art. 484 § 2 k.c. należy do tzw. prawa sędziowskiego i ma charakter przepisu bezwzględnie obowiązującego, a więc strony nie mogą w umowie wyłączyć możliwości miarkowania kary umownej. Przyjmuje się w doktrynie i orzecznictwie, że miarkowanie kary umownej ma na celu przeciwdziałanie dysproporcjom między wysokością zastrzeżonej kary a godnym ochrony interesem wierzyciela, jak również, że jednym z elementów oceny dokonywanej w tym zakresie jest uwzględnienie stosunku między wysokością kary umownej a wartością zobowiązania, którego dłużnik nie wykonał lub wykonał z opóźnieniem. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 23 maja 2013 r. przyjął, że jeżeli kara umowna jest równa bądź zbliżona do wartości zobowiązania, można ją uznać za rażąco wygórowaną (IV CSK 644/12,LEX nr 1365722). Nie rodzi również wątpliwości, że szkoda poniesiona przez uprawnionego do otrzymania odszkodowania z tytułu kary umownej stanowi jedno z kilku kryteriów, jakie mogą być brane pod uwagę przy ocenie wygórowanego charakteru kary umownej w świetle art. 484 § 2 k.c. (por: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2009 r. III CSK 198/08,LEX nr 523684), a jej brak może uzasadniać jej miarkowanie. Sąd Najwyższy

w licznych orzeczeniach wydanych na gruncie art. 484 § 2 k.c. wskazywał, że istotnym kryterium miarkowana jest nie tylko relacja kary umownej do odszkodowania należnego wierzycielowi na zasadach ogólnych ale też przyczyny opóźnienia, przyczynienie się wierzyciela, stopień winy dłużnika, relacja do należnego wynagrodzenia lub ocena stopnia naruszenia interesu wierzyciela wskutek opóźnionego wykonania robót. Miarkowanie kary umownej zastrzeżonej na wypadek zwłoki w spełnieniu całości świadczenia jest co do zasady dopuszczalne także ze względu na wykonanie przez dłużnika zobowiązania w znacznej części. Kształtowanie kary umownej za zwłokę w ten sposób, że dłużnik jest zobowiązany do zapłaty tej samej kwoty niezależnie od tego, czy opóźnił się z całością, czy jedynie z częścią świadczenia nie wydaje się w każdej sytuacji uzasadnione. Niewątpliwie biorąc pod uwagę jedną z podstawowych funkcji kary umownej - funkcję kompensacyjną - bardziej adekwatne byłoby wiązanie kary z niespełnioną na czas części świadczenia. Jeżeli natomiast częściowe wykonanie zobowiązania nie ma dla wierzyciela w ogóle znaczenia, albo ma znaczenie, ale niewielkie, wówczas kara może mieć tę samą wysokość, niezależnie od tego, z jaką częścią zobowiązania dłużnik popadł w zwłokę (patrz: wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2016 r., IV CSK 223/15, LEX nr 1994283; z dnia 2 kwietnia 2014 r., IV CSK 416/13, LEX nr 1477454; z dnia 26 stycznia 2011 r., II CSK 318/10, OSNC-ZD 2011/4/80; z dnia 21 września 2007 r., V CSK 139/07, Biul.SN 2008/1/15; z dnia 19 kwietnia 2006 r., V CSK 34/06, LEX nr 195426).

Z powyższego wnosić należy, iż fakt jednoznacznego wyjaśnienia kwestii naliczania kary umownej od wartości wszystkich etapów umowy, tj. kwoty 627.976,50 zł już w fazie postępowania przetargowego i świadomość powoda co do takiego sposobu jej naliczania, czemu dano ostatecznie wyraz w § 6 ust. 1 pkt 1 umowy, nie pozbawia ani powoda prawa do żądania miarkowania kary umownej, ani nie wyłącza uprawnienia Sądu do dokonania takiego miarkowania. W ocenie Sądu powiązanie w wysokości kary umownej z całością świadczenia za wykonanie umowy, w sytuacji gdy powód opóźnił się jedynie z częścią świadczenia nie jest w okolicznościach analizowanej sprawy uzasadnione. Zdaniem Sądu należało odnieść wysokość kary umownej do wartości niespełnionej na czas części świadczenia wynikającego z umowy łączącej strony, zważywszy, że - jak wynikało z zeznań świadka K. K. (2) - poszczególne etapy umowy nie były w żaden sposób z sobą powiązane, a opóźnienie wykonania I etapu umowy nie wpłynęło na realizację pozostałych dwóch etapów. Zważyć przy tym należy, iż kara umowna naliczana za 24 dni opóźnienia w wysokości 0,5% wartości całego przedmiotu umowy dziennie stanowiła łącznie 12% wynagrodzenia powoda za wszystkie etapy umowy, a prawie 29 % wynagrodzenia za I etap. Ponadto z dowodów przeprowadzonych w niniejszym postępowaniu nie wynika, by na skutek opóźnienia w wykonaniu przedmiotowego etapu umowy pozwany doznał jakiegokolwiek szkody, a przecież podstawową funkcją kary umownej jest funkcja kompensacyjna. Te wszystkie okoliczności skłoniły Sąd do uznania, iż doszło do dysproporcji między wysokością zastrzeżonej kary umownej a godnym ochroną interesem wierzyciela, zatem przy ustalaniu wysokości należnej pozwanemu kary umownej należało uwzględnić wartość tej części zobowiązania, które powód wykonał z opóźnieniem, a zatem naliczyć ją od kwoty 260.532,45 zł i zmiarkować ją tym samym do kwoty 31.263,90 zł ($260.532,45 \text{ zł} \times 0,5\% \times 24 \text{ dni}$).

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, iż na podstawie § 6 ust. 4 umowy pozwany był uprawniony do potrącenia z wynagrodzenia powoda w kwocie 260.532,45 zł jedynie kwoty 31.263,90 zł, a zatem winien był zapłacić powodowi 229.268,55 zł. Z tej należności pozwany zapłacił powodowi jedynie 185.175,09 zł w dniu 25 listopada 2015 r., a zatem do zapłaty pozostaje kwota 44.093,46 zł, a nie jak żądano w pozwie 44.093,52 zł.

Zgodnie z § 3 ust. 7 umowy, pozwany winien zapłacić wynagrodzenie powoda w terminie 30 dni od otrzymania prawidłowo wystawionej faktury. Powód ujął swe wynagrodzenie w fakturze z dnia 25 września 2015 r., przy czym pozwany nie negocjował prawidłowości jej wystawienia, ani jej doręczenia tego samego dnia, toteż Sąd uznał, iż wynagrodzenie winno być powodowi uiszczony do 25 października 2015 r. Od dnia następnego zatem pozwany pozostaje w opóźnieniu w zapłacie kwoty 44.093,46 zł.

Wskazać należy, iż umowa, którą zawarły strony z mocy art. 2 pkt 3, przy uwzględnieniu art. 4 pkt 1 i 2, ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U. z 2013r., poz. 403 ze zm.), podlegała reżimowi tej ustawy, co za tym idzie w niniejszej sprawie znajdował zastosowanie przepis art. 8 ust. 1 tej ustawy w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 stycznia 2016 r. Zgodnie z jego treścią w transakcjach handlowych, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny (a taki przymiot bezspornie posiada pozwany), wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki

w wysokości odsetek za zwłokę określanej na podstawie art. 56 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki:

- 1) wierzyciel spełnił swoje świadczenie;
- 2) wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie albo wezwaniu, o którym mowa w art. 6 ust. 2 i 3.

Od dnia 1 stycznia 2016 r. z mocy art. 1 ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1830) przepis art. 8 ust. 1 tejże ustawy otrzymał brzmienie : w transakcjach handlowych, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny, wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki:

- 1) wierzyciel spełnił swoje świadczenie;
- 2) wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie

Jednocześnie w art. 56 ustawy nowelizującej ustawodawca przewidział, że do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Z powyższego wynika, że do dnia 31 grudnia 2015 r. powodowi przysługiwały za opóźnienie odsetki w wysokości odsetek za zwłokę określanej na podstawie art. 56 § 1 Ordynacji podatkowej, a od dnia 1 stycznia 2016 r. – odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych.

Zgodnie z art. 56 § 1 Ordynacji podatkowej (w brzmieniu obowiązującym do 1 stycznia 2016 r.) stawka odsetek za zwłokę była równa sumie 200% podstawowej stopy oprocentowania kredytu lombardowego, ustalonej zgodnie z przepisami o Narodowym Banku Polskim, i 2%, z tym że stawka ta nie mogła być niższa niż 8%. Stawka odsetek za zwłokę od zaległości podatkowych w okresie od 26 października 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. wynosiła 8% rocznie (por. obwieszczenie Ministra Finansów z dnia 10 października 2014 r. w sprawie stawki odsetek za zwłokę od zaległości podatkowych oraz obniżonej stawki odsetek za zwłokę od zaległości podatkowych – M.P. z 2014 r., poz. 905), a zatem była równa obowiązującej w tym czasie stopie odsetek ustawowych (por. § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2014 r. w sprawie wysokości odsetek ustawowych – Dz.U. z 2014 r., poz. 1858). Co za tym idzie żądanie powoda zasądzenia za okres od 26 października 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. odsetek ustawowych mieściło się w granicach obowiązujących wówczas odsetek od zaległości podatkowych, po tej dacie powód miał prawo żądać odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych, zatem w punkcie I wyroku zasądzono od pozwanego na rzecz powoda obok kwoty 44.093,46 zł odsetki ustawowe od dnia 26 października 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty. W pozostałym natomiast zakresie, w punkcie II wyroku, powództwo oddalono.

Zważywszy, że powód wygrał proces niemal w całości, na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c. pozwanego obciążono obowiązkiem zwrotu powodowi wszystkich poniesionych przezeń kosztów postępowania, tj. opłaty od pozwu – 2.205 zł, wynagrodzenia pełnomocnika powoda – 3.600 zł i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa – 17 zł, czemu dano wyraz w pkt III wyroku.